

**HELLE
NACHT**

Andere boeken van Erik Jan Tillema bij Clavis:

Het huis in de polder

Woodhenge

Erik Jan Tillema
Hellenacht

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: horror, spanning, dood, bloed, grootmoeder

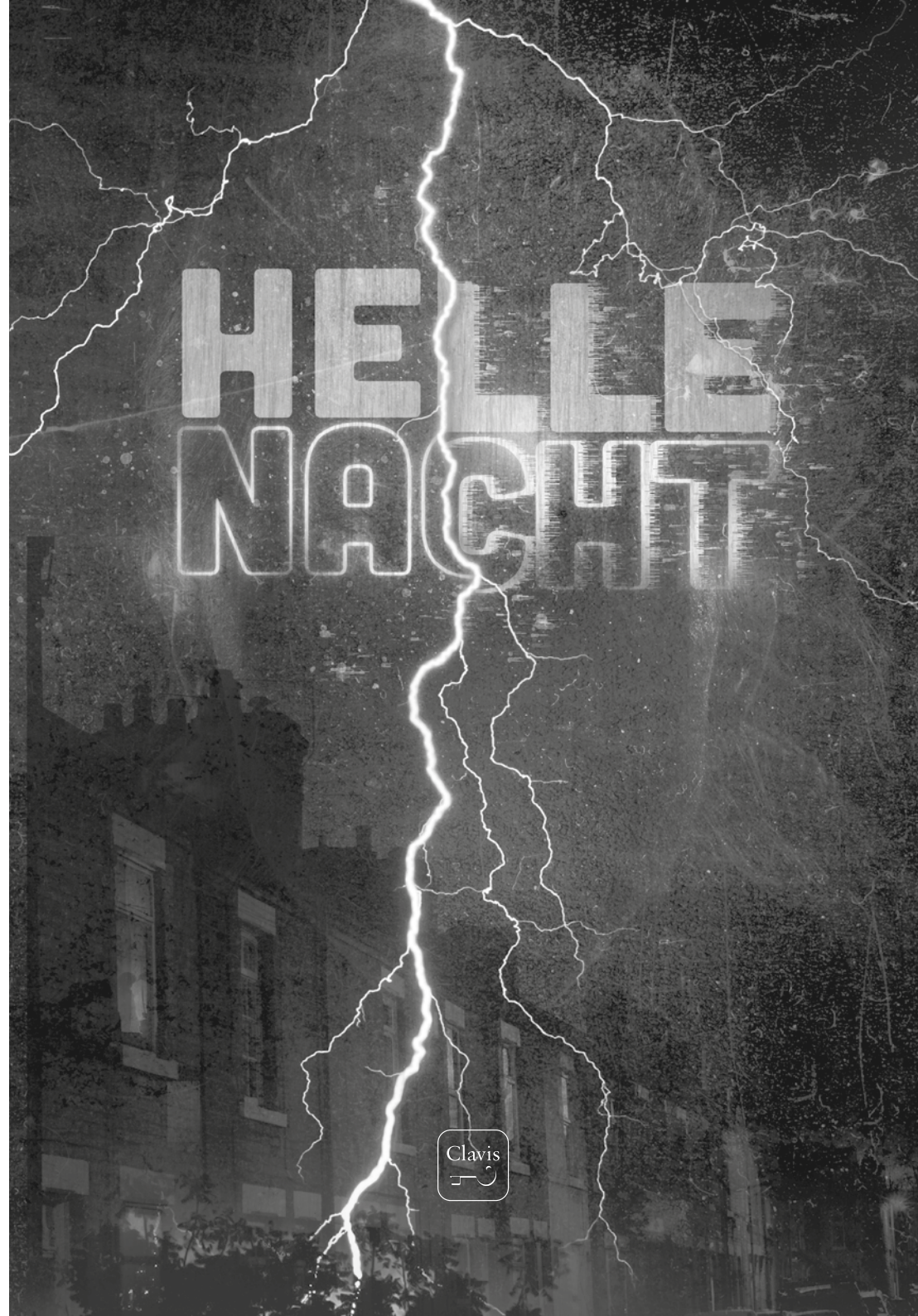
NUR 284, 285

ISBN 978 90 448 4860 1

D/2023/4124/051

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

PROLOOG

Ik voel hoe de onderkant van het bed in mijn rug duwt. Het lijkt wel alsof ik word geplet, maar dat gevoel probeer ik te verdringen. Mijn wang ligt op de vloer en stofdeeltjes prikken in mijn neus. Waarom ben ik onder het bed gekropen? Dit is een waardeloze verstopplaats, dat weet zelfs een kind van drie!

Dit wordt het einde. Dit overleef ik niet.

Wat hoor ik? Zijn dat de anderen? Maaïke, Jorien, Tessa. Waarom lieten ze me niet binnen? Ze zijn toch mijn vriendinnen? Ze sloten me buiten en hielden de deur op slot! Ze hebben mij geofferd voor hun eigen veiligheid.

Bij elke ademteug zuig ik stof naar binnen. Het prikt in mijn longen. Ik mag niet hoesten. Ik mag absoluut niet hoesten! Zelfs het zachtste geluidje zal mij verraden.

Kan ik nog ergens anders heen? Me verstoppen in de kledingkast? Nee, dat past nooit. Misschien het raam openen en naar buiten klimmen, en dan via de dakgoot naar de tuin.

Nee! Dat zeker niet. Niet naar buiten. Daar is het nog erger dan binnen.

Een traan loopt over mijn wang. Ik voel me door alles en iedereen in de steek gelaten. Waarom deden ze de deur niet open?

Het ergste is dat zij niet weten wat er aan de hand is. Ze hebben het gehoord en ze hebben het gezien, maar ze hebben het niet herkënd. Ik wel. Ik weet wat er achter ons aan zit, en dat maakt me nog banger.

We zitten in de val en kunnen onmogelijk ontsnappen. Onze telefoons doen het niet. Er is niemand die ons kan helpen.

Hoe voelt het om te sterven? Doet het pijn of is je lichaam verdoofd?

Ik duw mijn nagels in mijn handpalm, want ik wil niet denken. Zeker niet dááaraan. Ik mag niet opgeven, want dan is alles verloren. De pijn tintelt diep in mij en maakt me weer scherp. Ik adem in, proef de stofdeeltjes. Ik voel het bed dat me lijkt te pletten.

Had ik het maar nooit gedaan.

Er klinkt geluid en ik pers mijn lippen stevig op elkaar. Mijn nagels doorboren mijn huid. Dit keer gebeurt het onbewust: mijn vingers trekken krampachtig samen door de stress.

Ik sluit mijn ogen en probeer me voor te stellen wat er om mij heen gebeurt. De slaapkamer staat vol rommel omdat mijn ouders nooit opruimen. Het grote tweepersoonsbed waar ik onder lig, staat midden in de kamer. In de hoek een grote kledingkast. In de andere hoek hangt een spiegel aan de muur. Het geluid dat ik hoor, kan ik precies plaats. Het is de deur die opengaat. Vervolgens een zacht geluid dat ik even niet herken, maar als het nog een keer klinkt, weet ik het. Voetstappen.

Het indringende gedreun van mijn hartslag klinkt door mijn lijf. Ik ben bang dat het mij verraadt en dus dwing ik mijzelf om rustiger te worden.

Maar hoe kan dat? Hoe kan ik verwachten dat mijn hartslag rustiger wordt als ik weet dat ik niet alleen in de kamer ben?

Het is geen inbreker. Was het dat maar. Het is iets wat niet kan bestaan en toch loopt het door de slaapkamer. Het zit achter mij aan. Ik wil schreeuwen, ik wil gillen, ik wil me helemaal laten gaan.

Een herkenbaar geluid galmt door de kamer. Het is iets dat ik al eerder heb gehoord en juist daardoor doen de woorden pijn aan mijn oren. Ik weet: dit is mijn eigen schuld. Ontsnappen is onmogelijk.

VEERTIEN UUR EERDER

VRIJDAG, 8.23 UUR

Als ik het schoolplein op fiets, voel ik mijn telefoon in mijn broekzak trillen. Mijn hart slaat even sneller, want ik hoop dat het een antwoord van Tessa is. Vanochtend had ik haar een appje gestuurd. Ik hoop dat we vriendinnen kunnen worden.

Sinds een week zit Tessa bij ons in de klas. Haar ouders zijn voor hun werk naar hier verhuisd en nu moet Tessa de laatste helft van haar schooljaar bij ons afronden. Ik snap dat het lastig is voor haar: ze heeft afscheid moeten nemen van al haar vriendinnen en is een vreemde op een school waar iedereen haar met de nek lijkt aan te kijken.

De anderen uit de klas tonen weinig interesse in haar. Misschien omdat ze er een beetje anders uitziet, met haar korte, zwartgeverfde haar en donkere kleren. In de eerste dagen besteedde ik ook niet veel aandacht aan haar, maar toen viel het me op hoe ze bewoog, hoe ze praatte. Met een zelfverzekerdheid waar ik jaloers op werd. Daarom probeerde ik af en toe een praatje met haar te maken.

Ze straalt iets spannends uit, alsof ze geboren is voor het avontuur. Ik ben zelf best tevreden met mijn leven, maar iets in haar trekt mij aan.

Met mijn fiets slinger ik langs de anderen op het schoolplein en zoek ik een vrije plek in het fietsenrek. Ik bots bijna tegen

een jongen uit de derde die me met een vreemde blik aankijkt. Ik krijg er de kriebels van.

Ik ram mijn fiets in het rek, doe hem op slot en vis vervolgens mijn telefoon uit mijn broekzak. Ik voel een klein beetje spanning in mijn lichaam, die meteen wegzakt als ik zie dat het appje van mijn moeder is. Ik wil de telefoon alweer wegstoppen, maar dan zie ik op het vergrendelscherm de eerste woorden van haar tekst.

Lieve Emma, staat er. Gek, normaal typt ze nooit zo iets. Meestal is ze heel direct, streng, dwingend: *Maak je wel je huiswerk? Hoe laat ben je thuis?*

Er schiet een gedachte door me heen en ik open snel het bericht. Als ik het helemaal heb gelezen, is die gedachte indringender geworden. Is het echt gebeurd?

Lieve Emma. Ben je al op school? Kun je ons even bellen?

Ik bel mijn moeder en wacht op wat ze zal zeggen. De woorden die al meer dan een week in de lucht hangen. Het onvermijdelijke. En ook al had ik er in de afgelopen dagen geen last van, ik merk dat ik me nu onrustig voel.

‘Hoi mam,’ zeg ik zacht. Mijn stem klinkt anders dan normaal. Hij past bij wat mijn moeder gaat zeggen.

‘Ze is overleden.’

Even blijft het stil.

‘Wanneer?’

‘Vanochtend. Enkele uren geleden. De huisarts was bij haar.’

Ik weet niet wat ik moet vragen. Ik pulk aan de mouw van mijn jas. Op het schoolplein zie ik Maaïke en Jorien lopen. Ze zien mij niet.

‘Emma.’ De stem van mijn moeder klinkt indringend. ‘Je snapt dat wij ernaartoe gaan.’

‘Ja,’ zeg ik kortaf.

‘En ik denk dat we daar vannacht blijven. Je weet wel: om dingen te regelen.’

Ik heb het gevoel dat ik aan de kant word geschoven.

‘Oké.’

‘Papa haalt wat diepvriespizza’s zodat je van het weekend eten hebt. Er ligt ook nog brood ...’

‘Het weekend?’ reageer ik verbaasd.

‘Lieverd. Ik snap dat het niet fijn klinkt, maar we moeten er echt heen en ik hoop dat we morgen weer thuis zijn. Maar misschien moeten we er langer blijven om alles te regelen.’

‘Hoelang?’ Ik klink streng. Het is niet de eerste keer dat mijn ouders mij dit flikken. Ik ben hun dochter, maar het kost hun geen enkele moeite om mij compleet te vergeten. Dan word ik gedumpt bij een buurvrouw of een verre oom of tante waar ik nog nooit van heb gehoord, of bij een oppas, maar daar ben ik nu gelukkig te oud voor. Nu laten ze me gewoon een weekend alleen. Ik hoor mijn vader al zeggen: ‘Emma is zelfstandig genoeg. Die redt zich wel.’

Mama zegt: ‘We zijn uiterlijk zondag terug.’ Maar ik weet wat ze eigenlijk had willen zeggen: ‘Op z’n vroegst zijn we zondag thuis.’

‘Ze is dood, hoor,’ schreeuw ik in de telefoon. ‘Je hoeft daar echt niets te doen.’ Ik slik mijn laatste woorden in: *Ik leef nog wel*. Ik verbreek de verbinding en stop de telefoon terug in mijn broekzak. Er loopt een tintelend gevoel over mijn voorhoofd en ik heb zin om keihard tegen het achterwiel van mijn fiets te trappen.

‘Hé, gaat het?’

Ik kijk op en zie Tessa. Ze draagt een zwarte broek en een

oversized zwart shirt met gaten. Vandaag heeft ze zelfs zwarte mascara en eyeliner op. Het enige wat geen duistere uitstraling heeft, zijn haar helderblauwe ogen. Die lijken te vloeken met alle donkere accenten.

Ik haal mijn schouders op.

‘Je ziet eruit alsof iemand vanochtend je favoriete poes heeft doodgereden.’

‘Ik heb geen huisdieren.’ Snel voeg ik eraan toe: ‘Mijn oma is wel dood.’

‘O. Wanneer?’

‘Ze is vanochtend overleden. Mijn moeder belde me net.’

‘Balen,’ zegt ze. ‘Was het een lieve oma?’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Niet echt. Ze was eigenlijk afschuwelijk.’

Tessa schiet in de lach.

‘Serieus. Ze keek me altijd aan met van die ogen vol haat. Als ik een snoepje bij haar uit de kast pakte, was ik bang dat ze mijn handen eraf zou hakken.’

‘Granny from hell.’

‘En ze kon zeuren. Echt afschuwelijk. Zelfs over leuke dingen kon ze afschuwelijk zeiken. Het erge is dat mijn moeder op haar lijkt, want die loopt ook altijd te mopperen en negatief te doen. Ik hoop niet dat ik later zo word.’

‘Nou, gefeliciteerd dan maar.’

‘Gefeliciteerd?’ Ik kijk haar niet-begrijpend aan. Tessa lacht breeduit. Ze stapt op me af, slaat een arm om mijn schouder en zegt: ‘Omdat je nu van haar af bent.’

Ik lach ongemakkelijk en samen lopen we richting het schoolgebouw.

‘Bedankt voor je appje,’ zegt ze, terwijl we leerlingen uit de lagere klassen passeren. ‘Het lijkt me leuk om samen te werken aan die geschiedenisopdracht.’

Nu ontspant mijn lach en ik voel dat mijn plan werkt. Tessa en ik worden vast goede vriendinnen.

Tijdens het eerste uur zit ik naast Jorien. Ze doet haar lange, blonde haren in een knot en ik kijk er met een jaloerse blik naar, want mijn haar is zo dun dat ik er amper een staart mee kan maken. Achter ons zit Maaïke, alleen aan een tafel. Ze houdt haar telefoon verveeld in haar hand en kletst aan een stuk door.

Al vanaf de eerste klas zijn we vriendinnen. We weten alles van elkaar. Elke avond appen we totdat mijn moeder mijn telefoon afpakt en bijna elk weekend hangen we bij elkaar op de bank. De laatste tijd vertelt Jorien alle details van haar relatie met Frederik en heeft Maaïke het vooral over de echtscheiding van haar ouders. Daar raakt ze nu ook niet over uitgesproken.

‘Weet je waar ze gisteren ruzie over maakten?’ Met grote ogen kijkt ze ons aan. ‘Over hun seksleven! Ieuw.’

Ik trek een pruillip om medeleven te tonen, maar kijk ondertussen naar de andere kant van de klas, waar Tessa naast een jongen zit die nooit iets zegt. Het geroezemoes in de klas lijkt haar te ontgaan en ze is verdiept in een boek. Ik voel de neiging om naar haar toe te gaan. Toch blijf ik zitten en kijk van Maaïke naar Jorien. Mijn beste vriendinnen, maar voor het eerst heb ik het gevoel dat ze saai zijn. Ze praten altijd over dezelfde dingen. Opnieuw kijk ik naar Tessa. Ze straalt iets uit, het is bijna mystiek. Ik probeer me voor te stellen wat zij in de weekenden doet.

Meneer Harm komt binnen, gooit de deur achter zich dicht en

roept met luide stem: ‘We gaan beginnen. Alle telefoons opbergen en boeken pakken.’

Juist op dat moment trilt mijn telefoon een paar keer achter elkaar. Ik buk en doe alsof ik mijn boeken uit mijn tas haal, maar stiekem check ik mijn berichten. Ze komen allemaal van mama.

Eerste bericht: *Het spijt ons lieverd, maar het lijkt erop dat we langer wegblijven.*

Tweede bericht: *Mijn bankpas ligt in de fruitschaal. Die mag je gebruiken om eten te kopen.*

Derde bericht: een smiley die een kusje geeft, in een poging om haar eerdere berichten minder hard over te laten komen.

Vierde bericht: *Vergeet je niet de planten water te geven?*

Opnieuw kruipt een tintelend gevoel langs mijn voorhoofd. Ik prop mijn telefoon diep onder in mijn schooltas. Mijn kaken spannen zich aan en ik hoor niet wat meneer Harm zegt. Pas als hij het voor de tweede keer zegt, dringt het tot me door: ‘Emma, ga je ook even meedoen?’

Ik veer overeind en grijp het tafelblad vast. Ik knijp er zo hard in dat mijn vingers wit wegtrekken.

Harm begint met de uitleg van de les, maar ik luister niet. Eerst staar ik naar buiten. Mijn blik dwaalt langs de bomen en de leerlingen die verdwaald over het schoolplein lopen, en opeens bedenk ik iets. Het hele weekend heb ik het huis voor mezelf en ik weet wat ik ga doen. Ik draai me om en kijk naar de andere kant van het klaslokaal. Ik zie Tessa en zij kijkt naar mij. Op haar gezicht verschijnt een glimlach die zowel warm als mysterieus is.

Ik glimlach op bijna dezelfde mysterieuze manier terug naar Tessa.

VRIJDAG, 15.51 UUR

‘Wát heb je gedaan?’ Maaïke kijkt erbij alsof ik de grootste blunder van het jaar heb begaan. Jorien blijft stil, maar ik weet wat ze denkt.

‘Het is toch gezellig?’ begin ik.

‘Nou, gezellig hoor,’ reageert Maaïke sarcastisch. Met een wilde beweging grijpt ze een jurkje uit het kledingrek. Ze loopt ermee naar de spiegel en houdt het voor haar lichaam. Inmiddels weet ik dat dit haar manier is om conflicten uit de weg te gaan.

Het is bijna vier uur en de school is al een half uur uit. Omdat het vrijdagmiddag is, zijn we zoals elke week naar het centrum gefietst om te shoppen. Dit is de derde kledingwinkel die we bezoeken en tot nu toe hebben we nog niets gekocht. Zo gaat het meestal, want alle drie hebben we te weinig geld om veel nieuwe kleding te kopen. Het blijft bij passen: tientallen shirtjes en jurken en af en toe een jas. Als ik mezelf dan in de spiegel zie, gehuld in kleren die veel te duur zijn voor mij, voel ik me mooi.

Maaïke stampst door de winkel. Ik laat haar gaan, want de laatste tijd heeft ze veel aan haar hoofd. Nu haar ouders definitief hebben besloten om te scheiden, is de sfeer bij haar thuis om te snijden. Juist daarom kijkt ze de hele week al uit naar onze vrijdagavond. Series kijken, kletsen en stiekem Bacardi-cola drinken. En nu heb ik het voor haar verpest.

‘Waarom nou?’ vraagt Jorien. Ze laat haar vingers langs een stapel spijkerbroeken gaan. ‘Met z’n drieën is het toch ook leuk?’

‘Het leek mij gezellig om haar ook uit te nodigen,’ zeg ik.

‘Prima als je iemand vraagt, maar waarom haar? Zij is ... gewoon raar.’

‘Hoezo? Ken je haar dan?’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar je bent toch niet blind? Heb je wel eens goed gekeken naar haar kleren? En dan die zwarte mascara. Net alsof ze een hekel heeft aan kleur.’

‘Ze lijkt me wel aardig,’ zeg ik voorzichtig.

‘Ik denk dat ze in een doods-kist slaapt.’

‘Doe normaal.’

Jorien pakt een geel shirt met een gekke print en kijkt er kritisch naar. Het is niet haar smaak en ze legt het snel terug.

‘Ik snap wel waarom Maaïke boos is,’ gaat ze door. ‘Na het sporten bleef ik gisteravond bij haar eten en dat was echt een hel. Ze heeft onze meidenavonden echt nodig.’

Ik knik en zeg: ‘Ik ga wel met haar praten.’

Tien minuten later lopen we met z’n drieën gearmd door de winkelstraat. Hoog boven ons zweven grijze wolken en iets later voel ik de eerste regendruppels. Het maakt mij niets uit. Ik heb met Maaïke gesproken en het is weer goed tussen ons. Ze is nog steeds niet blij dat ik Tessa heb uitgenodigd op onze meidenavond, maar ik heb gezworen dat we er een leuke avond van gaan maken. Met z’n vieren. Om half zes komen ze naar mij. Eerst gaan we pizza eten en daarna een film kijken.

Er vallen steeds meer regendruppels.

‘Hierheen,’ roept Maaïke en ze trekt ons naar kledingwinkel nummer vier.

‘Ik heb geen zin meer,’ zucht Jorien. ‘Mijn benen zijn moe en ik stink naar zweet. Ik wil naar huis.’

‘De laatste, oké?’ Met grote puppyogen kijkt ze eerst Jorien en dan mij aan.

‘Echt de laatste,’ zeg ik. ‘Want ik moet nog popcorn en chips kopen.’

‘Denk jij dat je weer wat Bacardi van huis kunt meenemen?’ vraagt Jorien aan Maaïke.

‘Geen probleem. Dat is een voordeel van die hele echtscheiding: er is genoeg drank in huis.’

Ik slenter langs de kledingrekken. Ik zie een jurkje met een rood motief, maar als ik het uit het rek haal, valt het me meteen tegen. Maar dan valt mijn blik op een zwarte jurk en meteen word ik vervuld door een vreemd gevoel. Het lijkt alsof de zwarte jurk mij met een onzichtbare energiestraal naar zich toe trekt. Ik zet een paar stappen en kan mijn ogen er niet van afhouden. Ik haal de jurk uit het rek en hou hem met een gestrekte arm voor me, zodat ik hem goed kan zien. De jurk zal waarschijnlijk tot mijn knieën komen en is mooi getailleerd. Het décolleté is lekker gewaagd. De zwarte stof glinstert een klein beetje en als ik de jurk goed in het licht hou, heeft hij een betoverend effect op mij. Ik heb zelfs niet door dat ik zachtjes ‘wow’ prevel.

De kleur van de stof doet me denken aan Tessa. In gedachten zie ik haar voor mij, gekleed in deze jurk, en opeens is er nog maar één ding dat ik wil: ik wil mij net zo stoer en zelfverzekerd voelen.

‘Mooie jurk,’ zegt Jorien, die achter me staat. ‘Een beetje donker.’

‘Ik ga hem passen.’ De woorden buitelen over elkaar en zo snel als ik kan, loop ik naar het pashokje. Onderweg stoot ik tegen een paar kledingrekken, maar ik laat me door niets tegenhouden. Ik wil de stof op mijn huid voelen, ik wil de jurk aanhebben.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ roept Jorien me na.

Ik trek het dikke gordijn achter me dicht en meteen voel ik

me afgezonderd van de wereld. Ik ben alleen met de jurk. Mijn broek en shirt trek ik uit, en als halfnaakt ben, zie ik mijzelf in de spiegel, met niet het meest charmante ondergoed aan. Heel even vraag ik me af of de jurk mij wel staat. Dan pak ik hem vast en trek hem over mijn hoofd aan. De stof kietelt langs mijn huid en het kledingstuk sluit zich nauw om mijn contouren. Hij past perfect. Als ik mezelf daarna in de spiegel zie, slaak ik een zucht van opluchting.

Ik zie er in één woord fantastisch uit, ik heb mezelf nog nooit zo mooi gevoeld. Het lijkt alsof deze jurk voor mij is gemaakt. Mijn rondingen komen er perfect in uit en de kleur past goed bij mijn donkere ogen.

Ik blijf voor de spiegel staan en staar. Ongegeneerd gluur ik naar mijzelf en ik stel me voor hoe jongens naar me zullen kijken.

‘Em, ben je daar nog?’ Het is Maaïke en aan haar stem hoor ik dat ze geen zin meer heeft. Dan praat ze altijd als een oud vrouwtje.

‘Wacht even.’ Ik strijk de stof van de jurk glad. Vervolgens open ik het gordijn en stap naar buiten. Ik kijk naar Maaïke en zie hoe haar blik langs mijn lichaam glijdt. Haar reactie is duidelijk: de jurk staat mij fantastisch.

‘Jorien!’ roept ze terwijl ze blijft kijken.

Jorien komt tevoorschijn en haar mond valt open. ‘Wow!’

Ik straal, draai een rondje en loop alsof ik op de catwalk sta.

‘Die jurk is echt geweldig!’ zegt Maaïke.

Ik loop terug naar het pashokje en ga voor de spiegel staan. Ik zie mezelf, maar ook een denkbeeldige Tessa, en ik voel dat ik alles wat ik in haar bewonder, zelf ook kan krijgen met deze jurk.

‘Ik koop hem.’

‘Hè? Wat?’

‘Ik koop hem.’

‘Em, doe normaal,’ zegt Jorien. ‘Dit is een vet dure winkel. Dat kun je niet betalen.’

Maaïke stapt op me af en grijpt het prijskaartje dat in mijn nek bungelt.

‘Niet normaal! Tweehonderd euro.’

Ik grijns. ‘Ik koop hem.’

‘Waar wil je dat van betalen?’ Dan valt Joriens mond open. ‘O nee! Je gaat hem niet stelen.’

‘Natuurlijk niet! Ik ben niet gek. Nee, ik koop hem gewoon.’

‘Maar, Em. Tweehonderd euro! Heb je wel zoveel?’

‘Ja,’ zeg ik. Het klinkt zo zelfverzekerd dat ik me net Tessa voel.

Maaïke knippert met haar ogen, Jorien zegt niets.

‘Hoe kom je aan zoveel geld?’ vraagt Maaïke.

‘Gekregen.’ Ik verdwijn weer in het pashokje en trek de jurk uit. Even later sta ik bij de kassa en zoek ik naar mijn portemonnee in mijn rugzak. De jurk ligt voor me op de toonbank en ik blijf er de hele tijd naar kijken.

De verkoopster scant de prijs, vouwt de jurk keurig op en stopt hem in een tas. Uit mijn portemonnee haal ik vier briefjes van vijftig. De ogen van Maaïke en Jorien worden groter als ze het geld zien dat ik achteloos op de toonbank leg.

Als we buiten zijn, kunnen de meiden het nog steeds niet geloven.

‘Wow, dat je zoveel geld hebt.’

‘Hebben je ouders je dat gegeven omdat je oma is overleden?’

Ik wimpel de vragen af en loop richting de fietsen. ‘Ik moet

er nu echt vandoor. Ik moet nog dingen kopen voor vanavond. Zijn jullie wel op tijd?’

Ze mompelen wat. Als we afscheid nemen, zeg ik: ‘Vanavond trek ik mijn nieuwe jurk aan.’